

می دمد صبح امید من

درهوايش نفس می کشم

جنگل و کوه و دشت و دمن

رود و دریا خروشان و باز

خانه دومم مدرسه

تابه دانش شکوفا کنم

مهدمن خاک من کشورم

بسته ام رشته عهد خود

که منجی اگر داد برپا دهد

چورستم دلیریم گاه نبرد

بهر آینده سبز تو

ملک مازندران خانه ام

روشن از بام مازندران

پرتوان می شود جسم و جان

خرمن خوشه خوشه چو زر

آورد خالقم در نظر

می دوم تشنه علم و دین

با معلم نهال یقین

سرزمین گهر پرورم

باشهیدان وبا رهبرم

چو آرش کمانگیر و جان برکفیم

به راه وطن پشت هم در صفیم

مهدمن استوارم چو کوه

همچو افسانه ها پر شکوه